

A föld alatt

– Nincs új a föld alatt – vallotta be magának Z, aki az elmúlt tizenöt évben két macskát, egy aranyhörcsögöt és egy keverék kutyát ültetett el a hátsó kertben. Egyik se kelt ki, és Z-nek sem lett új háziállata. Most, hogy tennie már nemigen volt mit, úgy döntött, eladja a családi házat. Már ki is nézett magának egy összkomfortos garzonlakást, mert ott szerencsére nincsen kert. Ott aztán, ábrándozott Z, végre megpihenhet. Az igazat megvallva, szeretett kertészkedni, de végtelenül csalódott volt, amikor az összes gondoskodása és szeretete ellenére, semmi sem növekedett a földben. Túl sovány lehet a talaj, gondolta, bár ránézésre a föld fekete volt és zsíros. Emiatt, mivel minden más lehetséges okot kizárt, a saját természetét okolta. – A szűkebb környezetemben vagy meghalnak, vagy meg sem születnek a dolgok – gondolta keserűen esténként. De amikor elaludt, minden éjszaka azt álmodta, hogy a föld teremtményei veszik körül. Z álmaiban egy tölgyfába vájt trónon üldögélt, és az erdő állatai napjában többször is köréje gyűltek. Nyúlcsaládok jöttek a fához térdet hajtani, medvék ágaskodtak körülötte, farkasfalkák vertek tanyát a tölgyfa mellett. Z álmaiban nem beszélt, de az állatokkal mégis megértette magát. Minden teremtmény tudta, hogy ő az erdő egyetlen uralkodója, és ezenkívül egyébként sem volt miről beszélni. Az újszülött nyulak, amikor tágra nyitották vizenyős szemüket, Z-t látták meg először, a haldokló medvék pedig tőle vettek végső búcsút. Z az álmaiban sokkal jobb formában volt, mint ébren töltött órái alatt. Hosszú, barna hajával és szakállával, valamint szikár és kemény testével leginkább egy jogos, erdei uralkodóra hasonlított. Persze mindez mit sem ért akkor, amikor végtelen balszerencséjére 6:30-kor felébredt. Az állatok eltűntek, az állatok a föld alatt pihentek, ő maga

pedig olyan volt, mint bárki más: kövérkés és tejfehér. Jobb ötlete nem lévén, Z már csak enni és vécézni kelt fel. Napközben és éjszaka is aludni próbált. Az erdő az álmaiban az évszakok és a rohanó idő rendje szerint változott. A növényzet elsárgult, az állatok is elmaradoztak. Z nem mert volna megesküdni rá, de egy idő múlva az erdő mintha összement volna. Ahogy teltek az évek, már kétsége sem maradt a pusztulás mértéke felől, hiszen egykori zöld királysága akkorára szűkült, mint a családi ház hátsó kertje. Ekkor felébredt, összecsomagolt és elköltözött. A házat egy öregasszony vette meg, Z pedig megvette a garzonlakást, amit nem bútorozott be. Egy árva cserepes növény vagy penészfolt nem sok, annyi életet nem tűrt meg maga körül. Az egyetlen élőlény a kopár falak között a hontalan királyként üldögélő Z volt. Hóka és puha teste uralkodóhoz méltatlanul aszalódott a lakozott parkettakifutón. Csak egy pillanatra csukta be a szemét, de a burjánzó erdő helyett a családi ház hátsó kertjében találta magát. Remélve, hogy valami új is van alatta, puszta kezével túrta fel a fekete és zsíros földet. Z megkönnyebbülésére a helyzet csak keveset változott. A sokat látott király a vidék egyetlen uraként görnyedt a hátsó kertben. Nem szólt semmit, és mégis minden teremtmény tudta a dolgát: csótányok, patkányok és férgek gyűltek köréje.